

tænkte have garanti for sin retssikkerhed, det er uden diskussion også et hensyn, der skal varetages.

Så er der et tredje element, som jeg også mener er ganske væsentligt og også er et hensyn, vi er nødt til at tage, nemlig at vi med de metoder, der bliver benyttet, sikrer, at de skyldige ikke går fri, altså at man benytter en efterforskningsmetode, som domstolen kan godkende. Ellers kan man risikere at tabe hele sagen på gulvet, og det er jo ganske forfærdeligt, hvis man ved, at det er den mistænkte, der har gjort det, men er tvunget til at lade sagen falde på grund af en eller anden proceduremæssig ting. Det ville være kanonærgerligt, så derfor er det selvfølgelig også et hensyn, der skal veje ganske tungt.

Når vi ser på den måde, man hidtil har gjort det på, og på den nye måde, man nu vil gøre det på, er det vores opfattelse, at den hidtidige metode har fungeret uproblematisk. Derfor har vi ingen intentioner om, at den metode skal ændres, og derfor er vi faktisk af den opfattelse, at kunne man på en eller anden måde komme tilbage til, at den gamle måde igen kunne komme til at køre, var det ønskeligt. Derfor ønsker vi også at støtte beslutningsforslaget, for enhver kan formentlig forestille sig situationen, hvor der sidder et lille barn i en afhøringsituation, og barnet stiller spørgsmålet: Ser han det her?

Hvad skal man svare? Man er nødt til at være ærlig og sige: Ja, den mistænkte sidder i et rum ved siden af og følger interviewet eller afhøringen, eller hvad man vil kalde det. Man er nødt til at sige det, og der er jo ingen tvivl om, at et barn, der pludselig ved, at den mistænkte følger med på en monitor, vil føle sig stærkt overvåget og stærkt trykket. Dermed risikerer vi, at værdifulde oplysninger ikke kommer frem, og det ville være ærgerligt.

Når jeg siger værdifulde oplysninger, siger jeg til både den ene og den anden side – altså både oplysninger, der er til den mistænkte fordel, og oplysninger, som er til den mistænkte ulempe. Situationen kan jo meget vel være, at barnet springer over, hvor gærdet er lavest, og kommer med en eller anden historie for ikke at skulle udstille sig selv eller situationen fuldstændig, og det ville også være ærgerligt.

Det, der må være målet i efterforskning og retssager her i landet, er, at vi så vidt muligt får den fulde sandhed frem, og at domstolene på den baggrund kan dømmes ud fra, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. På den baggrund

støtter vi beslutningsforslaget, og vi ser frem til, at debatten kører videre. Jeg kunne forstå, at der skulle være oplysninger på vej, og det ser vi frem til.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Peter Skaarup.

Peter Skaarup (DF):

Jeg siger tak for modtagelsen af Dansk Folkepartis forslag, selv om det jo ikke rigtig ser ud – i hvert fald på nuværende tidspunkt – som om der er flertal for at ændre reglerne, selv om vi gerne havde set det.

Vi synes, det er et helt forkert spor, reglerne er kommet ind på, nemlig at sigtede kan være direkte til stede, mens afhøringen finder sted i et andet lokale, kan overvære helt præcist, hvad barnet siger i forbindelse med den forbrydelse, der er blevet begået, og på den måde kan afpasse sin forklaring efter, hvad barnet har sagt.

Jeg vil gribe fat i et par enkelte ting, som vi har hæftet os ved i Dansk Folkeparti. Vi beklager selvfølgelig, at forslaget ikke kan blive vedtaget her og nu, men jeg må alligevel sige, at jeg synes, justitsministeren på forskellig vis virker imødekommende og er interesseret i at evaluere ordningen i løbet af et halvt års tid. Vi håber så, at man under alle omstændigheder finder frem til noget, der er mere rimeligt over for barnet.

Vi frygter, at der er børn, der på grund af denne nye ordning ikke vil lade sig afhøre, og at forældrene siger: Vi vil ikke udsætte vort barn for, at den person, der har foretaget overgrebet, kan være til stede i forbindelse med afhøringen og kan høre helt præcist, hvad der bliver sagt. Det kan måske medføre, at vi får færre sager, hvor sexmisbrugte børn henvender sig, og forbryderne kan blive dømt, og det ville vi være meget kedde af. Tværtimod mener vi faktisk, at man skal gå længere for at få fat i de forbrydere, der begår de afskyelige overgreb, og kan politiet yde en større indsats for at få fat i mistænkte for sexforbrydelser mod børn, er det bare med at komme i gang. Vi håbede egentlig, at det var den vej, man ville gå, i stedet for at gå den modsatte vej, som vi synes man ser ud til at gøre.

Hr. Helge Adam Møller nævnte, at der ikke har været nogen sager, hvor der har været kritik fra de politiassistenter, der står for den praktiske afhøring. Til det kan jeg sige, at f.eks.